

Ročník 30

Číslo 6

28. 9. 2025

**Naděje není to přesvědčení, že něco dobře dopadne,
ale jistota, že má něco smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.
Václav Havel**

Drazí přátelé!

Letos jsem navštívil hrad Karlštejn a musím říct, že na mě udělal velký dojem. Zvláště kaple, které jsou součástí hradu, jsou výrazem duchovnosti krále Karla IV. Člověk jasně vnímá, jak byla tehdejší doba silně proniknutá vírou, a také jak samotní panovníci vynikali osobní zbožností. Když cestujete od Karlštejna dál, tak je možné vidět mnohé obce, kde jsou kostely v zoufalém stavu. To znamená, že počet věřících je tam už minimální.

To je zas obraz reality dneška. Před časem jsme mohli sledovat zprávu, že plzeňská diecéze odevzdala do správy městům a obcím víc jak 200 kostelů. Co je příčinou tak radikální změny v orientaci dnešního člověka? Kde se pominuly doby sv. Václava a Karla IV., kdy se na víru kladl tak velký důraz? Příčin je mnoho, ale pokusme se analyzovat aspoň některé.

Neseme s sebou dědictví minulosti. Násilná ateizace dob totality udělala svoje. Zvláště roky normalizace, kde už se v podstatě žilo vcelku dobře. A tak generace, které nezasáhly důsledky války, jsou formovány světonázorem bez Boha a společnosti bez Boha, co pro ně v mnohém bylo výhodné. Zvláště prostředí, kde byl rozvinutý průmysl, se stává ve víře sterilním. Toto je dnes velká část lidí, kteří jsou na hranici mezi produktivním věkem a důchodem a tvoří velkou populaci, protože v těch časech se rodilo hodně dětí. Samozřejmě je tu už absence tradiční víry a výchovy ve víře vůbec. Starší generace, která ještě nesla tu tradiční víru, odchází, a po ní nastává hodně velké prázdno. Toto je důsledek doby a režimu.

Jsou tu však ještě další momenty. Dnešní člověk se nachází ve spleti informací, nabídek a obrovské plurality

různých názorových proudů. To vidíme konec konců i v církvi samotné. Od ultra tradicionalismu až k silně progresivistické linii. V tom všem jakoby příliš slabě zaznívalo to podstatné, a to je Slovo Krista. Dnes mnozí říkají, že jsou věřící. Také setkávám mimořádně kvalitní lidi a dokonce jsou hodně duchovní, ale bez příslušnosti k církvi. Prostě Bůh ano, ale žádná instituce. Někdy to dokonce i chápu, protože ne vždycky jsme ideálním příkladem a prostředím. Jistě někdo může namítat, že pravá víra se nad to musí povznést, to jistě, ale nezapomínejme, že Ježíš také mluví o „maličkých“, a tam je víra teprve v plenkách. Náš velký úkol je ukázat těm, kteří hledají, že se vyplatí vstoupit do společenství, které je otevřeno všem, a hlavně nabízí osobní kontakt s Ježíšem.

Poslední věc, kterou bych chtěl nastínit, je hodně materialistické zaměření člověka. Máme se hodně dobře, což je absolutně v pořádku. Člověk má žít důstojně a na úrovni. Jenom se mu materiálně nesmí stát smyslem života, ale to se bohužel u mnohých děje. Mám požitky a jiné nepotřebuji. Zvláště nestojím o momenty, kde se musím obětovat. Problém nastane, když přijde ekonomická krize a já ztratím jistoty. Pro mnohé nastane období prázdna a bezvýchodisková situace, protože se není o co opřít. Nechci říct, že Bůh je jakousi útěchou v chudobě, spíš jde o uvědomění si duchovní složky člověka. Nelze hýčkat jenom tělo a zanedbávat duchovní rozměr, to vede postupně k osobnostnímu rozpadu.

Svatý Václav nám může být skvělým příkladem, jak spojit postavení a zodpovědnost s upřímnou vírou. Přeji nám všem zralost pro dnešní časy.

o. Marian

PROHLÁŠENÍ ČBK K VOLBÁM DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY 2025

Milé sestry, milí bratři,
na začátku měsíce října opět půjdeme k parlamentním volbám. Chtěli bychom se s Vámi jako Vaši pastýři podělit o tři orientační body, podle kterých bychom se my sami chtěli rozhodovat, komu dát svůj hlas.

Prvním z nich je, nakolik ten či onen politický subjekt má za svou prioritu to, co papež Lev XIV. nabídl za východiska své služby: budování mostů, vnímavost vůči slabým a ochotu k odvážnému a zároveň důvěryplnému dialogu se současným světem.

Druhým orientačním bodem pro nás bude, nakolik kandidující politický subjekt podporuje svobodu a spolupráci demokratických států a je připraven bránit právní stát i spravedlivý mír.

Třetím hlediskem pro naše rozhodování bude, zda jsou slova i činy jednotlivých kandidátů v souladu s hodnotami evangelia a nakolik sami poctivě hledají pravdu a usilují o porozumění ve

společnosti, aniž by podlehlí pokušení zalíbit se všem.

Sestry a bratři, nakonec bychom Vás všechny chtěli vyzvat, abyste se voleb zúčastnili. Ve volbách nejde o hledání dokonalosti, ale o zodpovědnou volbu takového politického subjektu, jenž naplňuje výše uvedená kritéria nejlépe. Takováto volba je výrazem naší dospělé křesťanské odpovědnosti za svět, ve kterém žijeme a za který se modlíme.

Kéž nám dobrý Bůh pro naše rozhodování nejen v nadcházejících parlamentních volbách dá Ducha moudrosti a odvahy, abychom stáli na straně dobra a odmítali zlo v jakékoliv podobě.

Vaši biskupové Čech, Moravy a Slezska
Velehrad, 3. července 2025

MODLITBA SRDCE

Když můj otec opakoval: "Můj Ježíši, milosrdenství!", nevěděl, že se skutečně modlí. Jeho modlitba byla prostou modlitbou srdce, modlitbou ubožáka. Tento způsob modlitby bývá nazýván *vylévání srdce před Pánem*. Na křesťanském Západě se hovořilo o *střelných modlitbách*, které naše babičky vysílaly k nebi jako láskyplné šípy. Nepohlíželi jsme náhodou na modlitby a růžence celé této generace křesťanů poněkud svrchu jako farizeové? Střelná modlitba neboli šíp lásky, jak říkal svatý Augustin, nás rychle doveče ke ztišení a kontemplaci. Víme to?

Od našich východních křesťanských bratří pochází forma modlitby, která se v současné době šíří i na Západě. Vychází z hesychasmu a nejčastěji se jí říká "modlitba srdce". Její původ sahá až k počátku křesťanství. V knize *Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci*, kterou všem doporučuji, autor cituje svatého Simeona Nového Teologa. Ten zde modlitbu srdce vysvětluje takto: "Křesťanská meditace Ježíšova jména, neúnavné opakování jména milovaného, z celého srdce a ze všech sil, jimiž jsme schopni milovat, nás bezpečně doveče až k přijetí polibku lásky."

Tato modlitba srdce je nekratší, nejschůdnější a nejjednodušší cesta ke kontemplaci. Ve svém pokoji nebo před Nejsvětější svátostí spočineme v Bohu a v tichu lásky, v přítomnosti Boha lásky, budeme neúnavně opakovat Ježíšovo jméno nebo krátkou invokaci: "Pane Ježíši, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným" nebo "Můj Ježíši, milosrdenství", "Sladké Srdce Ježíšovo, buď můj láskou", "Můj Bože, mé všechno", "Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše", "Má lásko", "Moje milosrdenství", "Sladký Ježíši", "Abba".

Tento způsob modlitby je přístupný ubohým, zraněným životem, alkoholikům a narkomanům i všem, kdo žijí v nejrůznějších

závislostech a utrpení. Vězeň se může modlit uvnitř své cely, dělník uprostřed práce.

Tento způsob modlitby je vhodný pro mladé, kteří jsou v duchovním životě nováčky, i pro pokročilejší. Dělník, babička nebo zemědělec se mnohdy budou opakováním invokací modlit snáz než intelektuál.

Výhodou modlitby srdce je to, že je prostá, chudobná, založená na postoji velké pokory. Zpočátku vyžaduje značné úsilí, ale vede k nepřetržité modlitbě i při těch *nejnáročnějších aktivitách*. Obvykle se postupem času zjednodušuje a podle vnuknutí Ducha Svatého se stává vroucným a něžným kratičkým zvoláním jako "Ježíši", "Milosrdenství", "Abba", "Maranatha" atd.

Jediná modlitba, již se svatý František modlil na svého sklonku života, byla invokace, kterou opakoval ve dne v noci, vestoje, vsedě nebo v kleče. "Můj Bože, mé všechno", "Můj Bože, mé všechno", slyšeli ho lidé mumlat.

Svatý Jan Zlatoústý prohlásil: "Ve svém nitru si řekněte: 'Měj se mnou slitování, můj Bože', a opakujte to. Tak se budete modlit." Svatý Augustin opakoval: "Bohu díky." Svatý Ignác: "Ó, blažená Trojice" atd.

Bezpochyby je to příliš prosté. Máme pocit, že musíme mít diplom z teologie nebo certifikát pro pastorační činnost, abychom se mohli modlit? Vzdělání a příliš učení křesťané naší doby si nedovedou představit, že by svou meditací mohli omezit na několik málo slov: "Můj Ježíši, milosrdenství", "Pane, slituj se nade mnou", "Ó, Ježíši, miluji tě" nebo prostě svolání "Ježíši, Maria".

Modlitba srdce je nejkratší prostředek, jak se stát prostými a chudými v duchu.

André Daigneault Cesta nedokonalosti

CESTA NEDOKONALÝCH

Opravdová cesta svatosti je cesta chudých a nedokonalých, kteří uznávají, že "každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen" (Lk 18, 14). Není to právě tato svatost chudých, která by se měla – alespoň podle mne – stát velkou cestou spirituality třetího tisíciletí? Svatost chudých znamená otevřít se milosrdné lásce, objevit, že milovat neznamená v první řadě žít jako hrdina, nýbrž darovat svou slabost a otevřít se Božímu daru tím, že budeme k Bohu volat z propasti své chudoby. Svatost nebudujeme sami. Ani svou velkodušností, ani věrností, již bychom se mohli začít pyšnit. Svatost přijímáme se srdcem chudým a zkroušeným jako hodný lotr, kterému se jí dostalo na kříži vedle ukřižovaného Ježíše.

Často jsme si o svatosti vytvořili falešnou představu. Podle nás je to svatost ctnostných a dokonalých. Skuteční světcí nejsou dokonalí v tom smyslu, v jakém to chápe svět. Opravdoví světcí jsou dokonalé děti evangelia. Nejsou to nadlidé. Jsou slabí a bezbranní. Ostatní si

z nich mnohdy tropí žerty, svět je odmítá a zesměšňuje.

Světec si nehraje na siláka. Často má strach z bolesti a "svůj kříž nese nepevně", jak praví Terezie od Dítěte Ježíše. Především musíme porozumět tomu, že říká-li nám Pán: "Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec" (Mt 5, 48), nechce, abychom tuto dokonalost uskutečnili vlastním úsilím a skutky, nýbrž abychom byli *žiznivými chudáky*, kteří s pokorou volají k Bohu. Chce, abychom *prahli* po svatosti, jež je milosrdenstvím nabízeným naší ubohosti. Svatost totiž bude odpovídat míře naší touhy. "Kdo tedy celou myslí touží po Bohu, již jistě má toho, jež miluje." (Řehoř Veliký)

Jediným cílem modlitby je přivést nás k radikální pokoře, o které hovoří Ježíš v evangeliu. Je to modlitba chudáka ztraceného na dně propasti, který volá o pomoc.

André Daigneault Cesta nedokonalosti

Lidé v nouzi nepotřebují až tak moc peníze. Oni potřebují naše oči, ruce, nohy, srdce...

MOCNÉ ČINY A ZÁZRÁKY PRAŽSKÉHO JEZULÁTKA

stírají slzy, uzdravují nemocné, posilují zemdlené, těší zarmoucené, navracejí radost a pomáhají v nouzi. V minulosti i dnes. Pražské Jezulátko je zobrazením Krále, jenž je malý a zranitelný. Jeho silou je proměna lidského srdce. Lze totiž nutit druhé, co mají nebo nemají říkat, ale láska se vnutit nedá. Dítě Ježíš je nám darem v dnešní době, kdy se člověk nachází ve velkém napětí. Jezulátko nás chce osvobodit od našich neklidů a nabízí nám svůj pokoj. Naším rodinám, národu, celému světu.

Samo Nebe nám dnes připomíná Pražské Jezulátko jako mocný prostředek záchrany budoucnosti nejen českého národa. Je užasně, že právě nám Čechům Boží Prozřetelnost svěřila úkol pečovat o kult Ježíšova dětství. Nezapomínejme na to! Úcta a důvěra k všemohoucímu Jezulátku nám pomůže vyprosit neuvěřitelné věci. Bůh má pro nás tyto milosti připravené.

Bolestí okolo nás je mnoho a mají mnoho jmen. Každý si je můžeme vyjmenovat. Ne proto, aby nás již jen jejich vyslovení stresovalo, ale abychom věděli, za co se modlit a o co Jezulátko prosit.

Jedna z přítomných bolestí, která se postupně mezi lidmi zabydlela, se jmenuje rozdělení. Také český národ je bolestně rozdělen. Moderněji uvažující lidé nerozumějí tradičněji založeným, gurmánům, kteří mají rádi maso, nerozumějí vegetariánům, mladí nerozumějí dříve narozeným, starší lámou hůl nad mladou (on-line) generací. Během covidu jsme se rozdělili na očkované a neočkované a válka na Ukrajině toto rozdělení jen přesunula a prohloubila.

Celý západní svět je rozdělen politicky. Pro křesťana by měla být důležitým a nejen volebním tématem ochrana života v celé jeho dimenzi věčnosti. Z lásky jsme při početí obdrželi od Boha nesmrtelnou duši a je na nás, abychom ji na konci pozemského života předali našemu Pánu a Spasiteli. V co nejlepším stavu, pokud možno. Máme před sebou budoucnost plnou naděje na nekonečnou a nekončící blaženost v nebi.

Jak se k ní dostat? Životem podle Desatera. Přijetím naší přirozenosti, životního poslání, trpělivým a pokorným plněním našich stavovských povinností rodičů, prarodičů, dětí, příslušníků všech profesí a stavů. Zkrátka nesením našich křížů.

Pro ochranu života časného je třeba chránit lidský život od jeho početí až do přirozené smrti. Pro přirozený Boží řád jsou tedy nepřijatelné jak potraty, tak eutanazie i další zásahy do přirozené integrity našeho života včetně partnerství či snad manželství osob stejného pohlaví. V rozporu s pátým příkázáním Desatera je jistě konzumace drog či dokonce jejich legalizace. A teď si uvědomme, že všechny tyto věci se kolem nás už zabydlují a lidem to začíná připadat normální. V nebezpečí jsou naše děti a vnoučata, protože hrozí, že se ve školách budou učit, že není důležité, jestli se narodily jako chlapec či dívka, ale jak se právě cítí...

Existuje naděje na léčbu tohoto rozdělení? Existuje naděje na záchranu světa stojícího na životě podle Desatera?

Člověk zpozorní, vnímá-li ohrožení, nebezpečí, otázku, na kterou nezná odpověď, výzvu, na kterou musí reagovat... Opakuje se i v našich podmínkách známá biblická scéna, kdy byl izraelský národ ohrožen Filištinskými a jejich nepřemožitelným bojovníkem Goliášem? Může být "Goliáš" symbolem pro naše současné zdroje neklidů, obav a ohrožení? Ano, může. Za „Goliáše“ můžeme jako v matematice za proměnnou dosazovat:

obavy z války – obavy z nových a neznámých nemocí – obavy z přírodních pohrom: ze záplav, sucha, požárů, vichřic – obavy z umělé inteligence – obavy z nekontrolované migrace – obavy

z mizící nabídky přirozených a nekontaminovaných potravin – obavy z nevypočitatelného jednání některých politiků – obavy z opouštění přirozeného Božího řádu – obavy z rostoucí hlouposti okolo nás. A tak dále. Shodnou-li se dva lidé na tom, že nebezpečí, které sice každý z nich může vidět jinde, mohou nazvat společným jménem "Goliáš", potom je znovu začne něco spojovat. Uvědomí si, že je pro ně společným "Goliášem" i vzájemné rozdělení a nedůvěra kalící jejich dřívější přátelství. "Brácho, my vlastně tak daleko od sebe nestojíme!" shodnou se.

Vzpomeňme na rozuzlení dávného biblického příběhu. Obra Goliáše, neporazitelného a nejsilnějšího bojovníka světa, porazil Boží mocí malý chlapec David. Nepřipomíná nám to něco?

Také se nacházíme v podobné situaci jako národ Izraelitů. Zneklidňují nás menší i větší nebezpečí a naše vůle něco s tím udělat je ihned ochromena pocitem, že je to marné. Strach nám bere sílu postavit se nebezpečí tváří v tvář a dát se do boje.

Jenže příběh Davida a Goliáše ukazuje, že to marné není a že Goliáš je přemožitelný. Že je třeba hodit za hlavu zbytečné i oprávněné obavy a vzít na sebe odpovědnost za sebe i za druhé. Bez víry v Boha a s prázdnou dlaní bez kamínků to ale nepůjde. Bůh je dobrý a záleží mu na nás. A záleží i na tom, jaké kamínky budeme s vírou svírat v dlaní, než Goliáše zasáhneme. Nekoupíme je v žádné specializované prodejně ani v e-shopu, ani je svépomocí neukutíme v domácí dílně. Rozhodujícím kamínkem je naše dětská důvěra v Boha.

Také důvěra v Pražské Jezulátko je pro nás úžasným kamínkem. Možná, že zaslechneme námitky, že připravené kamínky v dlaních a po kapsách právě nesvědčí o naší lásce k bližním a že nás naopak usvědčují z frustrace a nedospělé víry. Že je třeba spíše vést s Goliášem dialog, naslouchat jeho potřebám a hledat na něm to dobré. Ovšem to bychom se nejen odklonili od všem známého starozákonního příběhu o rozhodnosti, kterou projevil malý David, ale i od Žalmu 7, který nazývá chybou či hříchem šetření protivníka z prázdných ohledů...

"Hospodine, Bože můj, k tobě se utíkám,
zachraň mě a vytrhni z rukou všech, kdo mě stíhají,
aby mě jako lev nerozsápal ten,
který odvléká, a kdo by vytrhl, není.

Hospodine, Bože můj, jestliže jsem něco spáchal,
jestliže lpí bezpráví na mých dlaních,
jestliže jsem odplácel zlem tomu, který mi přál pokoj,
nebo z prázdných ohledů jsem šetřil protivníka..." (Žalm 7, 1-5)

"Buďte skutečnými Ježíšovými přáteli
a vždy se k němu s důvěrou obračejte.
Ať je Pražské Jezulátko i nadále vaší inspirací
a ať vede všechny rodiny vašeho národa. (Benedikt XVI.)

čerpáno z knihy O mocném působení Dítěte Ježíše

Pokračování v příštím čísle

Upřímnost a otevřenost vás činí zranitelnými. Přesto buďte upřímní a otevření!

Víra roste ve společenství

Skončilo léto a pomalu se blíží podzim. Začal nový školní rok, děti odešly do škol a nám všem zbyly vzpomínky na prázdniny, na dovolenou, na různá dobrodružství, která jsme prožili. Na polích skončila žeň a sklízí se další plodiny, také v zahradách a v sadech se sklízí ovoce a různé druhy plodů, které jsme vypěstovali. Vlastovíčky se s námi rozloučily a odletěly do teplých krajín. Děti vstoupily do školy, někteří do prvních tříd, každého se týká nějaká změna, někteří postoupily do vyšších ročníků, nebo do nové školy, a téměř každého čeká nějaká nová událost nebo nějaká nová výzva. To se týká i nás všech, každý den stojíme před nějakou výzvou nebo rozhodnutím. Toto se týká i nás křesťanů, neboť také i my jsme často postaveni před novou výzvou. Víme, že ubývá kněží a nových nepřibývá. Zatím jsou ty naše farnosti kněžími ještě obsazeny, ale není tomu tak všude. Někteří kněží mají na starosti i pět farností, ale také i naši kněží jsou velice přetíženi a unaveni.

Modlíme se za nová kněžská a řeholní povolání, ale Bůh jakoby neslyšel, anebo neslyšíme my a neodpovídáme na jeho volání? Může to působit jako krize, ale co když právě v tom se rodí nový způsob jak být církví? Podle katolické tradice je kněz nenahraditelný především ve slavení eucharistie a udílení svátosti smíření. Možná by pomohlo i svěcení ženatých, vždyť v prvních církvích, jak o tom čteme v Bibli, tomu tak bylo, celibát byl dobrovolný, a život církve se neodehrává jen při mši. Církev je společenství pokřtěných, obdarovaných Duchem Svatým a povoláných ke službě. Tam, kde se lidé scházejí ke společné modlitbě, četbě Písma, kde se navštěvují, sdílejí a nesou s ostatními „radost i naději, smutek i úzkost“ lidí dnešní doby, tam církev skutečně žije. Písmo říká: „*Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.*“ (Mt 18,20).

Kněz nemůže být všude, nemůže dělat všechno. Je však mnoho věcí, které lze dělat i bez kněžského svěcení. Úkolem každého z nás je vzdělávat se ve víře. V každém povolání se musíme vzdělávat a zdokonalovat, také musíme být dospělejší ve víře. Hledat příležitosti, jak mohu přispět, jak můžu být užitečný, aby církev rostla. Naslouchejme Duchu Svatému a nechme se jím vést. Několik příkladů:

- Setkávejme se při společné modlitbě a naslouchání Božímu Slovu pravidelně, každou neděli.
- Vytvořme jádro lidí, kteří jsou ochotni sdílet odpovědnost za život našeho farního společenství, třeba i za konkrétní oblasti.
- Vzdělávejme se ve víře, čteme Boží Slovo, studujeme dobrou literaturu, sdílejíme zkušenosti, vydáváme svědectví o tom, co Bůh koná v našem životě, povzbuzujeme se navzájem.
- Zakládejme různá společenství, společně se modleme, sdílejíme se o své víře, společně čteme Boží slovo a sdílejíme se a rozjímáme nad ním. Nebojme se otevřít své domy, kde se budeme společně modlit a sdílet a vzájemně se za sebe modlit.
- Nezapomeňme slavit. Společné slavení, i když jeho součástí není vždy mše svatá, může být hluboké, opravdové a povzbuzující. Duch Svatý je mezi vámi tentýž jako v katedrále.
- Hledejme nové příležitosti, jak přitáhnout nové lidi na cestu s Ježíšem, nebojme se vydávat svědectví o své víře.

Základem toho všeho je láska.

Jeden zákoník se Ježíše otázel, aby ho pokoušel: „*Mistře, které přikázání je v zákoně největší?*“ On mu řekl: „*Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.*“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „*Miluj svého bližního jako sám sebe.*“ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci. (Mt 22,35-40).

Ježíš nám řekl, že největším přikázáním je láska. Musíme se na svět dívat skrze Boží lásku. Bůh nás miluje, i když my máme často o něm pokřivené představy a tyto představy nám mohou bránit žít to nejdůležitější, co máme. Tyto představy mohou být silně ovlivněny tím, jak jsme se v dětském věku naučili prožívat vztahy k druhým. Těžko může přijmout, že Bůh je náš milující Otec ten, kdo otce vůbec nezažil, nepoznal milujícího otce, nebo ho otec týral. Také ten, komu bylo vštěpováno, že Bůh tě potrestá za každý prohřešek. Jako by Bůh byl policajt, který nás hlídá a za všechno špatné nás potrestá. Změna přichází s Druhým vatikánským koncilem, který

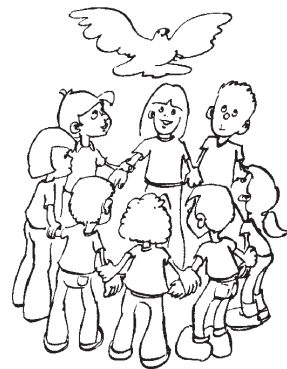
nám pomohl v objevování nové tváře Boha, který je Láska. Boha, který je pro nás blízký a milující. Je to Bůh, který se sklání k člověku a touží přivést všechny lidi ke spáse a do společenství s ním i mezi sebou navzájem.

Jak říká konstituce *Dei verbum*: „*Bůh ve své dobrotě a moudrosti rozhodl zjevit sebe samého a oznámit tajemství své vůle: že lidé prostřednictvím Krista, vtěleného Slova, mají v Duchu Svatém přístup k Otci a stávají se účastnými božské přirozenosti. Tímto zjevením oslovuje neviditelný Bůh ze své veliké lásky lidi jako přátele a stýká se s nimi, aby je pozval do svého společenství!*“ (čl.2) Další uzdravující pohled na Boží spravedlnost a soud nám nabízí sv. Jan Pavel II. ve své encyklice: ukazuje, že v pojetí 16. kapitoly Janova evangelia znamená hřích především to, že Ježíše jeho vlastní lidé odmítli a nakonec poslali na smrt. Když Ježíš mluví o spravedlnosti, myslí tím ospravedlnění od Otce, které se naplní ve vzkříšení.

Ježíš však nepřišel, aby svět odsoudil, ale aby jej spasil, a právě usvědčení z hříchu, které je dílem Ducha Svatého, má člověku pomoci k obrácení. Soud se přitom týká zla samotného „vládce tohoto světa“, tedy satana. V tomto pojetí je tedy Boží soud zjevením pravdy o našem životě. Bůh jako Láska nepřestává toužit po spáse člověka a vztahu s ním, i když respektuje jeho svobodu tento vztah a spásu odmítnout. A právě v osobě Ježíše Krista nám Bůh ukazuje, jak daleko je ochoten kvůli nám jít. Ježíš sdílí s námi naplno i naše lidství a utrpení, aby byl dosažitelný, osobní, abychom dokázali vstoupit do vztahu s ním.

Tomáš Akvinský zdůrazňuje, že Bůh, zdroj bytí, se liší od všeho stvořeného tím, že jeho bytí je plné a dokonalé. Je stále naplno tím, kým je, beze změny, vývoje či nedokonalosti. Právě proto také můžeme říci, že Bůh je nejen laskavý a krásný, on je Láska a Krása sama. Ve chvíli, kdy krásu světa přestaneme brát jako samozřejmost, můžeme žasnout nad tím, jak krásný je každý jeho detail, kousek krajiny i stovky miliard hvězd nad naší hlavou. A to vše je jen odlesk nevyčerpatelné krásy Boha, který je krásný i dobrý, moudrý a silný atd. Když Bůh miluje, miluje tak, že to překračuje hranici našich představ. A protože je plnost bytí, neschovává si žádnou lásku „do zásoby“. Nebude nás milovat víc, když budeme lepší, zbožnější, dokonalejší. Už teď nás miluje naplno, každého tak, jako by byl jediný na světě. A nebude nás milovat méně, ani když budeme méně dokonalí či více hříšní. Náš život s ním není pozvání k výkonu, ale ke vztahu. Ve světle tohoto všeho se mohou učit číst Písmo jako radostnou zprávu a vnímat víru ve světle základní pravdy o Boží lásce. Mohu si připomínat, že Bůh, který mě miluje víc než kdokoli na světě, je láska a láskou zůstane, i když já se od něj někdy vzdálím. Zdravý vztah s Bohem nám může pomáhat více se otevřít a důvěřovat druhým lidem.

V tom všem nám může pomoci upřímný rozhovor s ním. Další cestou může být modlitba skrze umění a tvoření. Můžu také jít ven a jen tak vnímat Boží krásu, která se zrcadlí ve všem stvořeném. Můžu si sednout a nastavit tvář slunci. Můžu spočinout v modlitbě a nechat Boha, ať na mě hledí svým milujícím pohledem. Ať se modlíme jakkoliv, budme v tom upřímní. Dávejme Bohu šanci a mluvěme s ním o všem, i o našich těžkostech ve vztahu k němu. Nelekejme se toho, že se můžeme vidět jako nezralé a nedokonalé. Bůh o nás stojí o takové, jací zrovna jsme. Každý z nás je pro něj jedinečný a každého miluje naplno. Nechme se milovat Bohem, otevřeme se jeho lásce. Pomoci mi může i rozlišování, zkoumání, kam mě moje představa Boha vede. Pomáhá mi více milovat? Přináší mi radost, pokoj, ochotu být tu pro druhé? Nebo mě naopak zavírá do strachu, výkonu a sevřenosti. Nenasazujme si zbožné masky, protože Bůh vidí do našeho srdce, a nechme se milovat Bohem takoví, jací jsme.

Ludmila D.

Člověk nežije tolik z lásky, kterou přijímá, jako mnohem více z té, kterou dárje.

POZOR NA ROZHODNUTÍ

Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista! (1 Kor 15, 57)

Rozhodnutí, která děláte každý den, určují charakter člověka, jakým se stáváte. A platí to i o docela malých rozhodnutích, jako například otevření dveří někomu, zvednutí spadlého oděvu z věšáku v obchodě nebo snaha o čistotu ve veřejném WC... Existují samozřejmě i větší testy charakteru, jako je například podvádění při daňovém přiznání, pomlouvání, klamání policie v tom, jak rychle jste řídili, atd. Rozhodnutí, která provedete, jsou ovlivněna buď sobeckými touhami, nebo působením Ducha – jednoho z toho. Bez vedení Božím Duchem se můžete snadno splést a vydat se mnohými nebezpečnými cestami – existuje však pouze jedna cesta, která jasně svítí, a na této cestě Bůh poskytuje své světlo, aby vám pomohl při výběru správných rozhodnutí. Bez Božího osvětlení směřujete ke katastrofě. Budete tápat v oblaku temnoty a zoufalství, což vede k duchovní smrti. Dábel je rozhodnutý vás přesvědčit, abyste vyzkoušeli "jeho cestu" – a to "jen jednou"! Neudělejte však chybu – duchovní smrt může přijít i s jedním kompromisem! Jedno špatné rozhodnutí Evy v zahradě Eden nejenže stálo život v ráji ji, ale následky jejího činu stále ovlivňují náš svět! V 1. listu Janově 1, 7 je psáno: "Jestliže však chodíme ve světle, jako on je ve světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu." Bez ohledu na to, jak lákavý je hřích, přijít o věčnost s Ježíšem nevyhradí nic – absolutně nic!

To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.
(Jan 16, 33)

KDO ŘÍKÁ

Kdo říká, že je ve světle, a přitom nenávidí svého bratra, je dosud ve tmě.
1 Jan 2,9

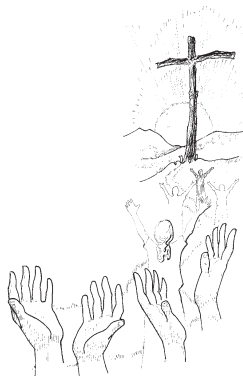
Ona je hluboce věřící, říkalo se o jedné paní z naší ulice. Podívejte se na ni, jak pravidelně dochází na bohoslužby, jak slušně a nenápadně se obléká, jak skromně a střídme žije. Askutečně to tak vypadalo.

Jako malé dítě jsem se jí bála. Nikdy se neusmívala, vypadala přísně. O trochu později jsem si všimla, že se k ní všichni z ulice chovají s určitým respektem, až s odstupem. Ne že by se té paní nějak okatě vyhýbali, to ne, ale dobrovolně si s ní nikdo nechtěl povídat. Nevěděla jsem proč. Bylo mi jí líto. Chtěla jsem ji potěšit, když chodila tak osaměle a smutně, a tak jsem ji přezdvohila a velmi hlasitě zdravila a doufala jsem, že se mě třeba na něco zeptá a já se s ní budu moci dát do řeči.

Stará paní si dlouho mých pozdravů nevšímalá. Jenže já jsem se pevně rozhodla ji potěšit, když byla, jak všichni říkali, hluboce věřící. Nic mě nemohlo od mých záměrů odradit.

Jednou jsem šla ze školy, na zádech červenou aktovku, v ruce pytlík se cvičkami a ve dvou blondatých culících berušky. Potkala jsem zamračenou paní a zřetelně jsem ji pozdravila.

Zlostně si mě změřila a vyštěkla: "Co na mě křičíš? Copak jsem hluchá? Počkej, řeknu ti tvé babičce, jak jsi nevychovaná!" a zahrozila mně holí. Zůstala jsem na chvíli stát jako zkamenělá a pak jsem utíkala až domů. Tam jsem se vybrečela babičce do klína.

Nemohla jsem pochopit, že někdo může být tak zlý. V mých představách byli věřící lidé laskaví jako Pán Ježíš a milovali všechny, nejvíc děti. Jako on.

Je zajímavé, jak si dodnes pamatuji, že moje babička tehdy o té paní vůbec neřekla "hluboce věřící", ale něco, čemu jsem tehdy úplně zřetelně nerozuměla. Znělo to nějak podobně jako "ta stará klepna" – jenže to už si vážně přesně nepamatuji.

O světle s Hanou Pinknerovou

SOPRÁN

A buďte vděční!

Kol 3, 15

Moje kamarádka krásně zpívá. Má soprán. Zářivý vysoký hlas, který vyniká v každém sboru. Křesťalově čistě vyzpívá i hodně vysoké tóny a člověka úplně slastně mrazí, když ji poslouchá. A nejen to. Dokáže taky komponovat krásné písně. Slušně zahráje na několik hudebních nástrojů, je vtipná moderátorka, hloubavá duše. Zná málo obdaranějších lidí, než je ona. Při rozhovoru s ní byste to ale nepoznali.

"Všichni chválili mou kolegyni," svěřovala se mi po koncertě své kapely, "ona má sametový alt. Hluboké hlasy lidi milují." Když jsem jí připomínala, jaké pochvaly zazněly na její adresu a jaký potlesk se strhl po její sólové písni, odmítla mne mávnutím ruky: "Ale to nic nebylo..." Namítla jsem, že se podceňuje a zeptala jsem se, zda si všimla, jak se lidé smáli jejím vtipným promlouváním mezi písněmi? "Ano, smáli se. Ale to víš, oni byli jen tak zdvořilí."

Když byla doma s dětmi, naříkala si, že mají málo peněz, že bude muset jít pracovat. Když začala chodit do práce, poňukávala, že se jí nedostává času na děti. Včera jsem ji navštívila v zaměstnání. Seděla v pěkné kanceláři a hezky mě přivítala. Pochválila jsem jí pěkné pracovní prostředí a ona mě jako obvykle odmítla: "Ani nevíš, co bych dala za to, kdybych mohla taky pracovat doma, jak to máš ty." Pak v návalu upřímnosti dodala: "Ale vlastně nevím, jestli bych to zvládla. Nejspíš bych neměla kázeň pracovat, když jsou všichni v práci a ve škole, a pak bych to honila po nocích." Zamyslela se: "Asi to mám ideální, že?" "No to je dost, že to taky někdy uznáš, ty nevděčnice," smála jsem se jí. "Opravdu si myslíš, že jsem nevděčná?" Musela jsem přikývnout. "Pořád se s někým srovnávám, víd?" zkoumala se dál. "Nejsem spokojená s ničím, co jsem dostala. A víš, co mi řekl manžel? Že prý srovnávání je projev pýchy. Myslím, že to začínám vidět..." a pozvala mne na další koncert své kapely.

O darech s Hanou Pinknerovou

MODLITBA

Nebeský Otče, děkujeme Ti za naši zem, kterou jsi nám daroval, abychom o ni s láskou a vděčností pečovali. Děkujeme Ti také za ty, kteří naší zemi vládnou. Daruj jim laskavé a moudré srdce, aby poznávali, co je dobré a co zlé, aby ochotně naslouchali Tvému hlasu ve svém svědomí a řídili se podle něho. Nás pak naplňuj Duchem Svatým, abychom svým životem přispívali ke šťastné budoucnosti naší země. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. AMEN.

Láska začíná péči o ty nejbližší, ty doma!

FARNÍ DEN

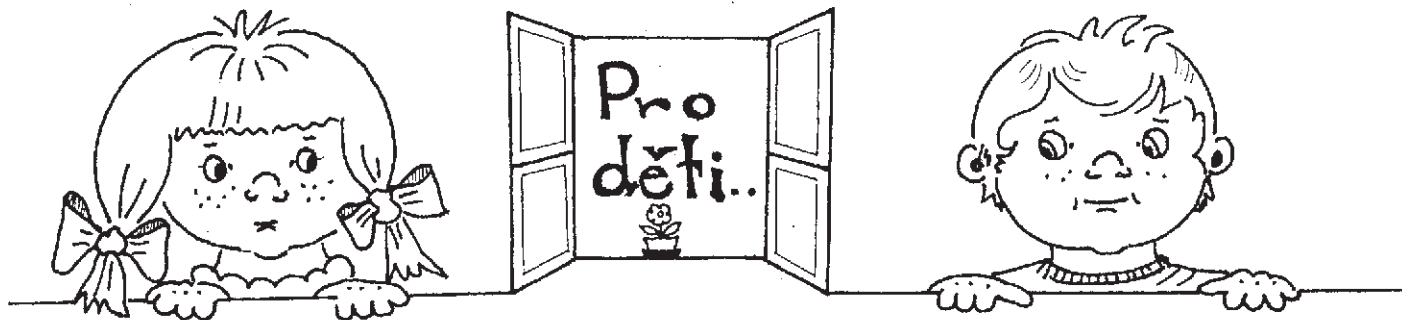
V neděli 24. srpna uspořádala slavičinská farnost tradiční farní den. Akce úspěšně proběhla v areálu sokolovny. Ti, kteří přijali pozvání na toto nevšední setkání, se mohli zúčastnit mše svaté přímo v sokolovně, při které požehnal P. Marian Dej dětem školní aktovky a pomůcky, aby se dětem v nastávajícím školním roce dobře vedlo. Po mši svaté následoval venku vedle sokolovny bohatý kulturní program, ve kterém vystoupila malá schůlka Cecilčata, která svým zpěvem doprovází nedělní dětské mše. Dále nám odpoledne příjemně zpestřila hudební skupina „DOBŘÁ OTÁZKA“ a po ní zahrály kapely HUSÍ KRK a EVELON, a to nejen k poslechu. Pro děti byla v prostorách parku již tradičně připravena celá řada soutěží, dva skákací hrady, nafukovací balónky,

malování na obličej, projížďka na poníkovi, prohlídka traktorů, vlastní výroba placek aj. Za absolvování soutěží čekala děti odměna v podobě sladkosti a drobného dárku. Během krásného slunečního odpoledne farní den navštívilo několik stovek účastníků. Akce byla podpořena Městem Slavičín, kterému děkujeme i za poskytnutí prostoru sokolovny. Dále děkujeme všem našim sponzorům a dobrovolníkům, kteří ochotně pomohli tuto akci připravit. Bez jejich nezištné pomoci by se akce nemohla uskutečnit. Moc si vážíme toho, že se rok co rok farního dne účastní tolik návštěvníků. I jim patří velký dík za zdárný průběh akce. Tato akce se jednoznačně zařadila mezi úspěšné kulturní akce ve Slavičíně. Těšíme se, že se i v příštím roce ve stejném čase při této milé příležitosti opět setkáme.

*text Jana Adámková,
foto Josef Floreš*

Buď projevem... laskavosti; měj laskavost ve tváři, v očích, v úsměvu, ve vřelém pozdravu...

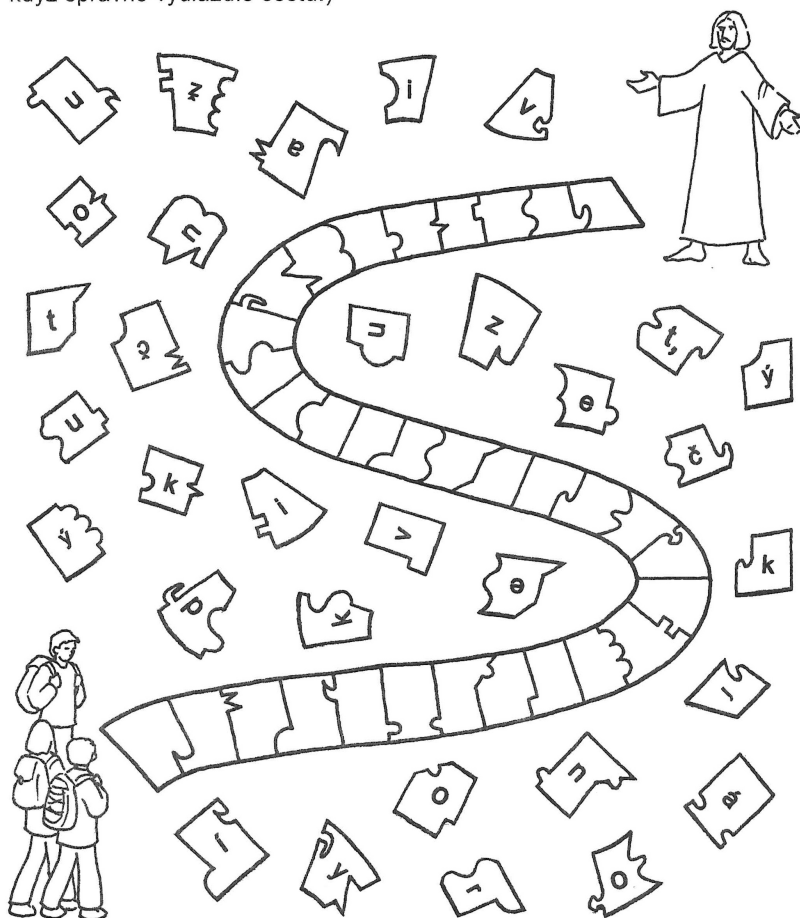

TŘI SLEPCI A SLON

Byli jednou tři slepci. Jelikož nic neviděli, naučili se věci poznávat po hmatu. Rukama zjišťovali velikost, vlastnosti a teplotu všeho, s čím přišli do kontaktu. Jednou se stalo, že do městečka, v němž žili, přijel cirkus. Mezi vši nádherou se vyjímal velký bílý slon. Jednalo se o zvíře tak neobvyklé, že nikdo

JÁ JSEM CESTA, PRAVDA A ŽIVOT

Každý člověk, ať si to uvědomuje nebo ne, touží v životě po Bohu. Každý totiž hledá štěstí, lásku, spokojenost... Jedna cesta k Bohu je jistá, a tou je sám Ježíš. On o sobě řekl: „Já jsem cesta, pravda a život.“ Jít za Ježíšem neznámá jít pohodlnou cestou bez námahy. Kdo se však za ním vydá a poznává jeho pravdu, ten... (Zbytek věty je tajemkou. Vyluštíš ji, když správně vydláždíš cestu.)

Katechetický věstník č. 10/2003-04; vydalo © Biskupství brněnské

o ničem jiném nehovořil. Tři slepci chtěli slona také poznat. Nechali se dovést až na místo, kde se slon nacházel, a požádali o dovolení, aby se ho směli dotknout. Zvíře to bylo krotké, a proto jim nikdo nebránil.

První ze slepců natáhl ruce a dotkl se slonovy hlavy. Prsty nahmatl ohromné uši a potom dva velkánské kly, které mu vyčnívaly z malé tlamy. Co zjistil, to na něj udělalo tak ohromný dojem, že to okamžitě popsal ostatním dvěma. Řekl: „Slon vypadá jako kmen po obou stranách přikrytý dvěma deskami, z nichž vystupují dva velké, studené a tvrdé oštěpy.“

Když přišla řada na druhého muže, dotkl se zvířete na břicho. Snažil se obejmout celé tělo, ale bylo tak velké, že se mu to nepodařilo ani s oběma rozevřenými pažemi.

Potom byl na řadě třetí slepec a ten stiskl zvíře za ocas. Pověsil se na něj a rozhoupal se, jako se houpou děti na provaze. Slonovi se houpání líbilo, a tak se tím muž dlouho bavil, zatímco ostatní se smáli. Když si dohrál, vyprávěl ostatním, co objevil. Řekl: „Moc dobře vím, co je to slon. Je to silný a tlustý provaz, který má na konci připevněný štětec. Slouží k tomu, aby se na něm člověk houpal.“

Když se vrátili domů a rozpovíдали se o svých zážitcích se slonem, nemohli se shodnout. Každý si byl naprosto jistý tím, co věděl. Navíc nepochybovali, že slon je jen jeden a že všichni tři mluví o tom samém. Zdálo se však, že nebude možné usmířit všechny tři. Dohadovali se a diskutovali, až se málem pohádali. Nakonec se rozhodli požádat o pomoc muže, který měl tu výhodu, že slona spatřil na vlastní oči.

A tak zjistili, že každý z nich měl pravdu – část pravdy – protože poznali kus slonova těla, kterého se dotkli. A uvěřili muži, který spatřil slona celého a mluvil o něm.

POUČENÍ: *Pokud chci poznat nějakou skutečnost, musím se na ni dívat z různých úhlů. To je význam slova „zkušenost“.*

José Carlos Bermejo Vlídne příběhy

Všichni jsme tužkou v ruce Boží.

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Včera jsem pověsil mapu světa na zeď, přivedl jsem svoji ženu a dal jsem jí házečí šipku do ruky a řekl jsem jí, že kam šipka dopadne, tam ji vezmu na dovolenou. No, vypadá to, že asi strávíme tři týdny za ledničkou.

Někde psali, že stravovat se v Mekáči není zdravé. Proto si to nechávám zabalit a sním to až doma.

Soudce: „Svědku, víte, co můžete dostat za křivé svědectví?“
Svědka: „Vím. Obžalovaný mi slíbil nové auto.“

Muž přijde z hospody domů a má hlad. Rozhodne se proto, že si uvaří špagety. Čeká hodinu a dvě, ale špagety se pořád nechťejí uvařit. Mezitím vyčerpáním usne v kuchyni. Ráno ho budí manželka a ptá se: „Můžeš mi říct, proč sis vařil ty špejle?“

V galerii: „Krásný obraz. Nádherně zachycený východ slunce, co říkáte?“ „Krásný obraz to je, ale je to západ slunce.“ „Jak to dokážete rozeznat? Vy jste odborník?“ „Nejsem, ale znám malíře. Ten v životě nevstal před polednem.“

Přijede Pražák do Brna a ptá se kolemjdoucího: „Prosím vás, kde je tady nejbližší tramvaj?“ Brňák se na něj podívá a odpoví: „V Olomouci...“

Smrtelně nemocný muž povídá své manželce: „Slib mi, že si vezmeš Karla.“ „Ale vždyť ho nenávidíš.“ „No právě, chci, aby trpěl...“

Přijde žena na sociálku pro podporu a přivede s sebou 15 dětí. Když vejdou do kanceláře, žena zavelí: „Pepo, sednout!“ Všechny děti se posadí. Úřednice chvíli překvapeně kouká a pak se zeptá, jak se jmenují, aby si je zapsala. „To je jednoduché, kluci Josef a holky Josefína.“ „Opravdu?“ „Ano, hrozně to zjednodušuje život. Ráno zavelím *Pepo, vstávat!* A všichni vstanou. Když pak řeknu *Pepo, jídlo!*, tak se všichni nasnídají. A takhle to jde celý den.“ „Ale co když potřebujete zavolat na jedno konkrétní dítě?“ „Zavolám ho příjmením!“

Pepíček se chlubí kamarádům: „O hodině jsem řekl tak dobrý vtip, že pozvali moje rodiče, aby si ho poslechli taky.“

Zákazník se ptá v bufetu: „Co má znamenat ten rychlý výprodej?“ „Zítra k nám má přijít hygienik.“

www.alik.cz

JÁ UŽ NIČEMU NEVĚŘÍM. VĚŘÍŠ?

LIGI

Ďábla můžeme s klidným svědomím pojmenovat

Existuje vůbec zlo? Anebo dokonce ďábel? Satan? Chtěl bych vám vyprávět jeden příběh. Úplně neškodný. Jeden desetiletý chlapec se mi přiznal, že honil svou malou sestřičku po schodech s pavoukem v ruce. Nejprve jsem se tomu pousmál a řekl jsem: „Ale to není nic tragického. Byla to jen hloupá klukovina...“ Ten chlapec však energicky zavrtěl hlavou a řekl: „Nebyla. Já totiž vím, jak strašně se moje sestra bojí pavouků. A měl jsem radost, že ji můžu naštvat.“ Tu jsem pochopil, co tím chtěl říct. Odhalil v sobě zlomyslnost a sám se z ní vyděsil. Ona totiž doopravdy existuje téměř děsivá radost ze zla, z týrání, z pokoření jiného člověka. Askrývá se v každém z nás.

Právě toto má na mysli Bible, když zcela střízlivě konstatuje, že „smýšlení lidského srdce je od mládí zlé“ (Gn 8, 21). Chce se tím říci, že všichni jsme náchylní ke zlu. V každém věku. Někdy nás prostě zachvátil chuť druhému ublížit a my vůbec nevíme, odkud se v nás vzala. S dobrem to tak není. Kdykoli jsme se jako děti na školním dvoře rozdělili se spolužáky o pomeranč anebo později přispěli obětem nějaké katastrofy, učinili jsme to s rozvahou. Skutečná blahosklonnost nás ovládne nanejvýš, když jsme zamilovaní. Zlomyslné a zraňující věci však zřídka kdy děláme uváženě. Spíš k nim máme jakoby nutkání, najednou nás něco popadne a často si všimneme, co jsme provedli, až když se nám vrátí rozvaha.

Opravdu je možné říci, že tady působí dvě rozdílné síly. Jedna, která se objeví znenadání jako svědnice – skrytá a zákeřná. A ta druhá, která nás nesvádí, ale přesvědčuje, a snaží se nás získat láskou. Můžeme-li nazývat moc dobra Bohem, proč bychom neměli moc zla nazývat ďáblem? Tohoto ďábla samozřejmě nepoznáme podle rohů a kopyt. Avšak pokaždé, když lidé chtějí ovládnout druhé, aby si je podmanili, zneužili nebo ponížili, si můžeme být jistí, že v tu chvíli nepůsobí Boží síla. A proto víme, že k tomu, abychom ovládali své bližní, nás svádí jedině ďábel.

Notker Wolf prokletý mobil

Bože, pamatuj i na všechny lidi zlé vůle

Jednoho dne přerušil mistr modlitbu svých učedníků a řekl: „Proč se pořád modlíme za ty dobré? Ti už přece svoji odměnu mají.“ Učedníci se na něj tázavě podívali. Mistr pokračoval: „Nebudete připraveni bojovat se zlem, dokud nedokážete vidět dobro, které může působit.“ To zanechalo učedníky ve značném zmatku, ale jejich mistr neudělal nic pro to, aby jim to ulehčil. Druhý den jim však přinesl tuto modlitbu, která se údajně našla naškrabaná na kousku balicího papíru v koncentračním táboře Ravensbrück:

„Pane, pamatuj nejen na všechny lidi dobré vůle,
ale i na všechny lidi zlé vůle.
Nevzpomínej jen na všechno utrpení, které způsobili.
Rozpomeň se na všechny plody, které jsme přinesli díky
tomuto utrpení my:
na naši solidaritu, naši věrnost, naši odvahu,
naši pokoru a naši velkorysost,
na velikost srdce, které toto všechno inspirovalo.
A až stanou před tebou, aby byli souzeni, učíš,
ať tyto plody,
které jsme přinesli, byly jejich odměnou a odpuštěním.“

Bruno Ferrero Sny pro duši

Na světě není hlad proto, že bychom nedokázali nasytit chudé, ale protože nedokážeme nasytit bohaté.

Petr DUJKA: Víra jako dar, kterým si tvoříme vztahy

Městská knihovna Slavičín Vás srdečně zve na pořad
s páterem Mgr. Petrem Dujkou, známým katolickým
knězem a častým hostem v televizi NOE

Úterý 14. 10. 2025 v 18 hod.

• Sokolovna • vstupné: 100 Kč

Předprodej: Městské infocentrum Slavičín

Nespořádaná a promarněná minulost není pro Boha problém

Neustále ke mně chodí lidé, kteří se už nemohou modlit. Například jedna čtyřicetiletá žena, matka tří dětí. Dříve se modlívala večer před spaním, ale to už je dávno. Dnes si myslí, že by před Bohem neobstála. Stydí se před ním, protože udělala spoustu chyb. Možná všechno nebylo opravdu špatné, ale vyřadila se. Žila nespořádaně, a teď se cítí před Bohem provinile. A přitom by se ráda modlila. Dříve jí to pomáhalo. Jenže teď si netroufá. Už si ani netroufá modlit se se svými dětmi. Ona sama se ostatně necítí vinna. „Nemám čeho litovat,“ říká. „Zkušenosti, které jsem tehdy získala, pro mě byly důležité. Ale mám strach, že s tím postojem u Boha nepochodím.“ Od té doby má každopádně pocit, že všechno, co se jí v životě nedaří, může být Boží trest. „Bůh je se mnou nespokojený,“ říká. A tím více si myslí, že se už u něho nesmí ani ukázat. Co jí na to mám říct?

Inu, umím si představit, že si leccos zažila. Je to pěkná, temperamentní žena. Ale odkud tak jistě ví, jak Bůh uvažuje a co Bůh považuje za neodpuštělné? Jako první mě hned napadne: možná se skutečně přihodilo něco, s čím se nemůže vyrovnat a co nedokáže sama sobě odpustit. Možná z toho jejího nevázaného života nevyslí všichni bez újmy a její podvědomí se teď vzpírá jejímu čistému svědomí. A pak mě napadne, že ta žena zná bázeň před Bohem, ale nezná důvěru v Boha. Domnívá se, že se Bůh mstí anebo že vychovává za pomoci trestů. Ale o tom v Novém zákoně nic není. Je tam naopak příběh o marnotratném synovi, jedno z nejkrásnějších Ježíšových podobenství. Tento ztracený syn vedl marnotratný život. A když už mu bylo opravdu bídně, sebral odvahu a vrátil se domů. A jeho otec mu nic nevyčítal! Přijal jej s otevřenou náručí a dokonce uspořádal slavnostní hostinu. A tak to bude s každým, říká Ježíš, kdo se v modlitbě obrátí k Bohu. Je jedno, jestli je to nevinný beránek anebo zhýřelec. A tak by to

bylo i s touto ztracenou dcerou, která se bojí, že jí Bůh něco zaslívá. Řekl jsem jí, že před Bohem se člověk nemusí stydět. To je právě to pěkné.

Notker Wolf Prokletý mobil

MILOSRDNÝ SAMARITÁN TROCHU JINAK

Mladá rodina se třemi dětmi se vydala na dovolenou. Hlavně rodiče byli šťastní, že se jim podařilo alespoň na jeden týden v roce někam vyrazit. Všechno bylo připraveno a promyšleno. Čekala je dvousetkilometrová cesta do hor.

V náročném horském úseku byly na cestě nepříjemné díry. Varovala sice před nimi dopravní značka, ale tu večer předtím zničili místní opilci, když se potáceli z hospody. A tak přestože řidič dával pozor, vletěli v devadesátakilometrové rychlosti do hluboké díry. Těsně před dírou sice dupl na brzdu, ale to už bylo málo platné. Auto dostalo smyk, udělalo hodiny a skončilo ve svodidlech. Celá rodina byla v šoku, děti začaly plakat, ale po chvíli se zjistilo, že snad zázrakem vyvázli všichni bez vážnějších zranění. Otec vystoupil z auta a začal zkoumat, co všechno se poničilo.

Netrvalo to ani půl minuty a v protisměru projelo auto. Byl v něm kněz se čtyřmi mladými. Zrovna se vraceli z duchovní obnovy a modlili se růženec na poděkování za to, jak se jim ta obnova povedla. Spatřili sice nehodu, ale nikdo z nich neměl odvahu navrhnout, aby se zastavilo. „Jsme unavení. A žádná krev tam nebyla vidět... A nakonec, teď se modlíme, tak to nebudeme přerušovat...“ Takové podobné myšlenky sice všem proběhly hlavou, ale nikdo nenašel odvahu nahlas něco vyslovit. Všichni dělali, že nic neviděli.

Řidiči auta začalo být do breku. Dovolená byla v prachu, honilo se mu hlavou, o kolik přijde bodů, kolik bude stát oprava auta... Beznadějnou atmosféru ještě umocňoval pláč jeho dětí a zoufalé pohledy manželky s nevyčtenými slovy: „Co budeme dělat?“

Rozhodl se, že zkusí zastavit nějaké kolemjedoucí auto a poprosit o pomoc. Po chvíli bylo slyšet, že se něco blíží. Řidič zvedl ruku jako při stopování. Už zdálky bylo vidět auto, které jelo pomalu. Byli v něm mladí manželé z nedaleké vesnice, kteří o nebezpečných dírách moc dobře věděli. Proto jeli pomalu. Ale nezastavili. Byli totiž plní nadšení a nechtěli si je nechat pokazit. Vraceli se z návštěvy svého faráře, kterého přišli požádat o křest dítěte. Farář se nejprve zdráhal dítě pokřtít, protože rodiče z kostela neznal. Nicméně manželé faráře půl hodiny přesvědčovali o tom, že sice do kostela nechodí, ale že žijí podle křesťanských zásad a že svým příkladem ve víře dítě vychovávají. Teď byli rádi, že to mají z krku. Už začali plánovat, co připraví na slavnostní oběd u příležitosti křtu. Když spatřili nabourané auto, muž jen zamumlal: „Zase tu někdo neumí jezdit. Kdyby dávali pozor, tak se jim nic nestalo. Jen ať si to vyžerou, příště aspoň dají pozor...“

Řidiči nabouraného auta začalo být zle. Teprve teď na něj začal doléhat šok z toho, co se stalo. Točila se mu hlava. Musel si sednout na zem. Už ani neměl odvahu stopovat. Nevěděl, co má dělat. V tu chvíli by nejraději nebyl na světě. Znovu se ozval zvuk projíždějícího auta. Byl to starý žigulík a v něm jela asi čtyřicetiletá žena z Ukrajiny. Pracovala v jednom místním hotelu jako pomocná síla v kuchyni. Život se s ní nemazlil. Kdysi byla vdaná, ale v manželství jí to moc neklapalo. Nemohla mít děti. Její muž začal pít a odešel od ní. A tak zůstala sama a kvůli bídě ve své zemi si našla práci u nás. Samozřejmě načerno. Kolik pohrdání si tato žena již v životě zakusila, ví jen Bůh. Když spatřila nabourané auto, hnula jí lítost a zastavila. Rodina v nabouraném autě měla pocit, jako by u nich zastavil anděl. Stačilo, že s nimi někdo začal mluvit a utěšoval je, že se vlastně nic nestalo. Díky tomu se otec vzhopil a zjistil, že auto je se zvýšenou opatrností pojízdné a že by s ním možná dojel do nejbližšího servisu. Když se utišily emoce, Ukrajinka muži poradila, kde najde nejbližší autoservis. Pak naložila mámu s dětmi do auta a odvezla je na pohotovost, aby se ujistili, že jsou v pořádku. Nabídla, že mohou zůstat u ní v garsonce, než pro ně přijede nějaký známý.

Která posádka z těch tří aut se zachovala jako bližní vůči těm, kteří utrpěli autonehodu? Jistě odpovíme: „Ta třetí.“ A Ježíš říká podobně i nám: „Jdi a stejně jednej i ty...!“

Pavel Moravec Mozaika

Láska začíná doma; láska žije v domovech, a proto je dnes ve světě tolik utrpení a tolik chybí štěstí...

Každý dnes vypadá tolik uspěchaný, ustaraný kvůli lepšímu blahobytu a většímu bohatství a tak dále.

Takže děti mají velmi málo času pro své rodiče, rodiče mají velmi málo času na sebe navzájem, a tak se doma začíná ničit světový mír...

Křty

Červen

Julie Marta Málková

Červenec

Kristýna Marie Kozubíková

Bára Šáchová

Artur Petr Menšík

Josefina Kihůfek

Matouš Kihůfek

Amálie Tereza Měšťánková

Jiří Ptáček

Srpen

Viktor Frolo

Alžběta Procházková

Olívie Pavelková

Jan Černobila

Září

Artur Studenka

Ondřej Valčík

Eliot Matěj Fojtík

Svatby

Červenec

Tomáš Masař, Dolní Lhota + Anna Petrů, Slavičín

Srpen

Šimon Hrnčířik, Štítná nad Vláří + Markéta Kudelová, Slavičín

Pohřby

Vojtěch Parýzek, 1944, Slavičín

Anežka Strážnická, 1932, DS Vizovice

Marie Bařínková, 1954, Nedašov – Naděje

Jarmila Kovářiková, 1945, Bohuslavice nad Vláří

Jan Kostka, 1935, Slavičín

Marie Andersová, 1934, Rudimov

Olga Bělejová, 1935, Slavičín

Marie Navrátilová, 1952, Slavičín

Antonín Pavlůsek, 1944, Nezdenice

Ludvík Matula, 1956, Rudimov

Anežka Vágnerová, 1933, Rudimov

Petr Ulrich, 1949, Slavičín

Marie Stružková, 1937, Slavičín

Marie Zemánková, 1961, Slavičín – Hrádek

Zdeněk Břečka, 1951, Slavičín

František Petrů, 1934, Slavičín

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

7.9. - 3.10.	Nevšová
4.10. - 10.10.	Lipová
11.10. - 17.10.	Divnice
18.10. - 24.10.	Hrnčířiková L., Kosečková, Rašková, Brhelová, Strnadová, Miličková,
25.10. - 31.10.	Obadalová, Durdáková M., Borová, Tománková, Kuželová, Lagová
1.11. - 7.11.	Studénková M., Salvetová ml., Burešová, Studénková P., Florešová, Durdáková H.
8.11. - 14.11.	Vašíčková, Kudelová, Janůjová, Šebáková, Nováková, Psotová, Janoušková
15.11. - 21.11.	Zlámalová, Peniašková, Studeníková, Lysáková, Dubská, Habancová

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

Citáty v rámečcích ve spodní části stránek jsou moudrostí **svaté Matky Terezy** – přijmeme její moudrost a naučme se měnit svět k lepšímu – jedním malým skutkem lásky za druhým...

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ

– největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlaste se nám:**

Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. sobotu v měsíci v 11 hodin nebo po domluvě 3. neděli při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) :

739 245 911

Mons. P. Marian Dej (soukromě):

731 919 369

E-mail: faslavin@ado.cz

Web: www.faslavin.cz

Farní knihovna (na faře):

Knihovna je otevřena každý sudý týden v úterý od 15 do 17 hod.

PRÁVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE 7.15 hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

viz: www.faslavin.cz

28.9. Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa

(Mt 16, 24-27)

29.9. sv. Michael, Gabriel a Rafael (Jan 1, 47-51)

30.9. sv. Jeroným (Lk 9, 51-56)

1.10. sv. Terezie od Dítěte Ježíše (Lk 9, 57-62)

2.10. sv. andělé strážní (Mt 18, 1-5.10)

4.10. sv. František z Assisi (Lk 10, 17-24)

5.10. **27. neděle v mezidobí** (Lk 17, 5-10)

sv. Faustýna Kowalská

7.10. Panna Maria Růžencová (Lk 10, 38-42)

11.10. sv. Jan XXIII. (Lk 11, 27-28)

12.10. **28. neděle v mezidobí** (Lk 17, 11-19)

sv. Radim

15.10. sv. Terezie od Ježíše (Lk 11, 42-46)

16.10. sv. Hedvika / sv. Markéta Marie Alacoque

(Lk 11, 47-54)

17.10. sv. Ignác Antiochijský (Lk 12, 1-7)

18.10. sv. Lukáš (Lk 10, 1-9)

19.10. **29. neděle v mezidobí** (Lk 18, 1-8)

22.10. sv. Jan Pavel II. (Lk 12, 39-48)

26.10. **30. neděle v mezidobí** (Lk 18, 9-14)

28.10. sv. Šimon a Juda (Lk 6, 12-19)

Den vzniku samostatného

československého státu

1.11. **Slavnost Všech svatých** (Mt 5, 1-12a)

2.11. **Vzpomínka na všechny věrné zemřelé**

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v přední kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde v sobotu 1.11.2025 na Slavnost Všech svatých. Uzávěrka bude v neděli 19.10.2025. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!